

Meira

Není to správné.

Ještě pořád stojím ve dveřích palácového vězení, a přesto už ve Ventralli cítím změnu, jako tmu předcházející bouři. Ale namísto toho, abych se svou hrstkou Zimanů zůstala a bojovala, opustila jsem je a jdu za tím mužem.

A to ani netuším, kdo to doopravdy je.

Před vchodem do vězení nestojí žádné stráže. Pokud tady byly, pohltil je zmatek Raelynina převratu. Vpravo i vlevo jsou otevřené dveře, dost daleko, aby si nás lidé uvnitř nevšimli, ale natolik blízko, abych mohla alespoň letmo nahlédnout dovnitř. Vojáci zatlačují skupiny dvořanů ke zlatem zdobeným stěnám, služky naříkají a pláčou, ale nejděsivější jsou ti, kteří jen stojí a přihlížejí. Ti, kteří pozorují, jak se vojáci ohánějí výhrůžkami jako mečem. Král Jesse byl prý sesazen a jeho žena Raelyn se stala vládkyní Ventralli, protože teď má mocnější sílu, takovou, kterou může používat každý, sílu, kterou jí dal sám Angra, král Jara.

„On je naživu?“

„Jeho magie je silnější než magie královských zdrojů?“

„Proto přežil?“

Takové otázky slyším přes křik vojáků a splývají mi s tlukotem srdce v uších.

„Angra pomohl ventrallské královně sesadit krále. On. . .“ zajíknu se, „se už uchytil v Cordellu. Zabral Podzim a Zimu, nechal zavraždit letního krále, a místo aby se lidé báli, tak žasnou.“

Muž přede mnou, Rares, jestli se tak vůbec jmenuje, se ohlédne.

„Angra svůj útok zřejmě plánoval celé tři měsíce, kdy se o něm nevědělo. Jeho odplata proto není tak rychlá, jak se zdá. A zrovna vy víte lépe než kdo jiný, že lidé raději žasnou, než se bojí.“

„Já líp než kdo jiný?“ zajíknu se. „Jak to můžete vědět?“

„Opravdu si o tom chcete povídat právě teď?“ Ušklíbne se a jizva, která se mu na pravé straně obličejě táhne od spánku k bradě, se zvlí. „Chtěl jsem nás napřed dostat z bezprostředního ohrožení života. . .“

Z chodby se ozve třesknutí mečů a křik vojáků. Rares nečeká na moji odpověď, skočí za roh a já musím za ním.

Nevím, proč následuju toho tajemného Paislana. Měla bych Matherovi pomáhat osvobodit naše lidi z vězení. Nebo přemýšlet, jak osvobodit své království po vpádu Cordellu. Nebo jak zachránit Ceridwen před Raelyn. Nebo jak vyrvat Theronu ze spárů Angrova Rozkladu.

Tak se zamyslím, že zapomenu dávat pozor, kam šlapu, a klopytnu. Přestože jsem vždycky předpokládala, že Angra svoji smrt jen předstíral, ani v těch nejdívočejších snech mě nenapadlo, že bude natolik silný, že předá magii i někomu, kdo nedrží zdroj.

Ale jeho síla je poskrvněna Rozkladem a ten vznikl v době, kdy neexistovala pravidla, která by magii vážala pouze na královské pokrevní linie.

Jak s Raresem probíháme chodbami, vidím ovoce Angrovy magie z první ruky. Ventralli, které bylo při našem příjezdu plné světla a barev, je pryč a šerem v ulicích nyní připomíná Jaro. Vojáci úporně pochodují, tváře mají zkrívené hněvem. Vyděšení dvořané se tísní ve skupinkách a s vytřeštěnými očima se snaží všemožně vyhovět uzurpátorům.

Nikdo s tím nebojuje. Nikdo nevolá po pomstě, nikdo se vojákům nepostaví.

Tohle je Angrova práce. I když to vypadá, že jenom dal svým vysokým důstojníkům schopnost ovládat magii, stejně jako to umožnil Raelyn, když zabila letního krále. Lidé na chodbách vypadají zmateně, zasažení něčím, co nemohou ovlivnit, jako kdyby se všichni opili stejným zkaženým vínem.

Tohle se Angra snaží vytvořit. Svět neomezené moci, kde všechny ovládá magie, díky níž jsou poddajní a vydaní na milost svým nejhlubším a nejtemnějším emocím.

Jak ho mám zastavit? Jak zachráním. . .

Otázka, kterou jsem položila své zdrojové magii, mi nedává pokoj a já se vracím do chvíle, kdy jsme s Lekanem a Conallem běželi ulicemi Rintiera. Tehdy mou největší starostí bylo, jak zabránit Ceridwen v zabítí bratra, jak zařídit spojenectví s Ventralli a nalézt řád očistěných a jeho klíče, abych Cordellu zabránila ve vstupu do magické propasti.

Pak jsem položila tu otázku – *jak můžu všechny zachránit?* – a odpověď se mi vpálila do duše.

Obětováním královského zdroje a jeho navrácením do pramene magie.

Ale zimní zdroj jsem já. Já celá. Díky mé matce.

Rares mě strhne za veliký květináč těsně předtím, než z místnosti před námi vyběhne oddíl mužů.

„Ještě ne,“ zašeptá. Sáhne pod košili a vyndá klíč na řetízku, ten, který mi ukázal dole ve vězení. Poslední klíč k magické propasti v dole Tadir. „Našla jste mě. Našla jste řád očistěných. A ano, pomůžeme vám porazit Angru a zastavit tohle všechno. Ale napřed se odsud musíme dostat živí.“

Čerpám z jeho slov potřebnou útěchu. Tolik potřebnou, že teprve když vyběhne do chodby, podívám se, jak může vědět, že mám obavy?

Ale na tom nesejde. Jsem rozhodnutá. Udělám to. Zjistím od řádu, co se dá, a použiju to. Buď se Angrovi postavím v boji a zničím ho spolu s jeho magií, nebo od něho získám klíče, vstoupím

do propasti v Tadilu a zničím veškerou magii jediným způsobem, který znám.

Jedno z toho udělat musím. Angra je nesmírně silný. Potřebuju pomoc a jedině řád očištěných mi pomůže ovládat moji magii stejně pevně, jako to umí Angra.

Rares mě zavede do prázdné kuchyně. Na mohutných dřevěných stolech leží připravované pokrmy, v ohništích plane oheň, ale kuchaři a personál zřejmě utekli před chaosem převratu. Najde vak na vodu a u pumpy v rohu ho naplní.

„Kdo jste?“ vysoukám ze sebe konečně.

Ukáže na stojan s noži na pracovním stole. „Ozbrojte se.“

„Kuchyňskými noži?“

„Čepel jako čepel,“ opáčí bez zaváhání. „I tímhle se dá prolévat krev.“

Ušklíbnu se, ale zasunu si několik nožů za opasek. Na zádech mi stále visí prázdné pouzdro. Můj čakram je v tanečním sále. V Gariganově hrudi.

Sevřu hranu stolu.

Na rameni ucítím dlaň, a když vzhlednu, setkám se s Raresovým pohledem.

„Jmenuji se Rares, v tom jsem vám nelhal. Rares Albescu z Paisly, představený řádu očištěných.“

Přes rameno mi pohlédne ke dveřím vedoucím do paláce. Ozvěny kroků se blíží a já vím, že musíme utéct dřív, než mi stihne vysvětlit víc.

„Všechno vám povím. Ale napřed se musíme dostat do bezpečí. Do Paisly. Tam nás Angra nemůže pronásledovat.“

„Proč?“ otočím se k Raresovi. „Co chystáte? K čemu tohle...?“

Rares mě umlčí stiskem ruky. „Prosím, Vaše Výsosti. Je to nejbezpečnější místo, kde vás mohu se vším seznámit. Slibuji, že jakmile to bude možné, všechno vám vysvětlím.“

„Jmenuju se Meira.“ Jestli mám kvůli dohledné budoucnosti riskovat život, chci být oslovována tak, jak chci já.

Rares se usměje. „Dobře, tedy Meira.“

Jdeme ke dveřím, které vedou z kuchyně do zahrady. V okamžiku, kdy chce Rares vyklouznout ven, se mě naposledy zmocní výčitky, že odcházím. Ale když jdu s ním, tak pomáhám. Řád očištěných je mojí největší šancí, jak zastavit Angru, ale stejně si připadám, jako kdybych utíkala.

Rares se otočí. „Když tady zůstanete, tak všechny nezachráníte.“

Tohle mi kdysi říkali i jiní. *Nemůžeš zachránit všechny. Pro tebe je na prvním místě Zima.* A nejhlasitěji ze všech to říkal Sir.

Sevěře mě smutek. Mather mi řekl o smrti Alysson, ale co Sir? Přežil útok Cordellanů na Januari? A co zbytek Zimy? V jakém stavu je mé království? Nesnesu pomyslení, že by měl být Sir mrtvý. Musí být naživu, a pokud je, jistě udělá všechno, aby zabránil rozpadu Zimy.

Teď si uvědomuju přesný význam Raresových slov a začínám si všimát, v čem všem se liší od Sira. Má větší oči, tmavší pokožku, ruce má za léta bojů zjizvenější. Ale především si všímám něčeho, co jsem u Sira nikdy nepoznala. Něčeho, co Rarese přimělo přidat tři slova, která úplně změnila smysl té věty.

Když tady zůstanete, tak všechny nezachráníte.

To není konec. To je volba.

„Kdo jste?“ vydechnu znovu.

Rares se usměje. „Někdo, kdo na vás nesmírně dlouho čekal, drahá.“

Jen co opustíme palácový komplex, rozlehne se pod šedivou oblohou hlas rohu.

Zjistili, že jsem pryč. To znamená, že našli Therona přikovaného ke zdi kobky, Mathera a ostatní...

Ne. Mather by nedovolil, aby se komukoli pod jeho ochranou něco stalo. Ne proto, že jsem mu přikázala, aby se o ně postaral, ale protože takový byl vždycky. Byl to muž, který ztratil trůn, a přesto si vždy našel způsob, jak být vůdcem. Jeho Děti oblevy se na něho

dívaly s neochvějnou loajalitou, která přísluší jen někomu zrozenému k vůdcovství. . .

Je to jediný člověk v mém životě, který vždy dokáže být sám sebou a spoléhá sám na sebe.

A co Theron?

Klopýtnu, když mi jeho jméno bleskne hlavou. Spolu s Raresem bleskově vybíháme z města, prosmykneme se mezi dvěma pestrými nesouměrnými budovami a vbíháme do svěžího lesa, který Rintiero ohraničuje ze severu.

Tahle otázka. To jsem přece nebyla *já*. To znělo skoro jako. . .

Prudce zastavím a Rares udělá ještě několik kroků, než si všimne, že stojím. Ale ten hlas v hlavě mě přibíjí na místo a já si tisknu dlaně na spánky.

Je to brozné, mít stejnou magii, že? Kdybys tak byla silnější.

Z mlhy, kterou mám najednou před očima, vystoupí Angrova tvář.

„Ne!“ vykřiknu, podlomí se mi kolena a já tvrdě dopadnu na vlhkou hlínu. Angra slyšel mé myšlenky, když jsme oba byli v tanečním sále, ale teď tady nikde není. Jak se mnou může mluvit *ze mě*? Měla bych být schopná ho nějak zarazit. . .

Ale to nemůžeš, že ne, Výsosti. Moji vojáci si pro tebe jdou. Zima skončila. Přichází Jaro.

Zmůžu se na jedinou odpověď. *Proč?*

Stejnou otázku jsem položila tam v tanečním sále uprostřed krveprolití, když na zemi ležela hlava letního krále a těla Garrigana a Noama. Ale jediná odpověď, kterou jsem dostala, byl důvod, proč chce Angra zničit naše doly. Bojí se čisté zdrojové magie, která se může postavit jeho Rozkladu. Proto se neustále snaží tuto hrozbu zničit. Proto tak dlouho útočil na Zimu, proto se obracel proti každému, kdo se pokoušel otevřít propast.

Moje další otázka ani není vědomá, je to jen povzdech do tmy, když nemohu jeho tvář dostat z mysli.

Proč se to děje. . .?

Viděla jsem kvůli téhle válce umírat přátele. Viděla jsem kvůli ní hořet mé království. Teď si kvůli ní zachraňuju život útekem, ale stále nevím *proč*. Co chce?

Ucítím na svých rukou dlaně.

Otevřu oči. Magie mi proudí údy, chladivá, hluboká a čistá, mění strach v úlek.

Rares do mě vlévá svoji magii.

Tváří se urputně a na čele se mu perlí kapky potu. „Bojujte s ním!“

Mé srdce ví, že se nemusím podvolovat Raresově magii, neměla bych se jí podřizovat, ale jinak celou svou bytostí chci, strach a panika se splétají v bič, který mi roztíná útroby.

Bojuj! Budu přístupná každé pomoci, kterou mi Rares nabídne.

Padnu na záda, listí se mi lepi na oděv a v hlavě mi zvoní, jako kdyby v ní někdo udeřil do zvonu.

Vidím, jak Rares pohybuje rty a vyslovuje mé jméno.

„Vy...“ myslím, že říkám. „Co jste to...“

V hlavě mi vzplane bolest a mám co dělat, abych se nevyzvracela na promáčenou půdu. Ale Rares mi znovu položí dlaně na ruce a já se na něho dívám skrz bolest, která všechno barví zářivě rudě.

Teď odpočívajte, říká hlas. Tohle není Angra, to je Rares v mé hlavě. Odpočívajte a důvěřujte mi.

Důvěřovat vám? Co jste udělal? Ještě jste mi nic neřekl!

Snažím se s tím bojovat, ale přichází nevědomí a ukolébává mě jako lákavé vůně, které se linou z bohaté hostiny. Matně vnímám, že mě Rares zvedá a běží se mnou lesem.

Podobáte se Širovi víc, než jsem si myslela, je má poslední myšlenka, než se propadnu do naprosté tmy.